

Spielbergova Židovka

Nielen u nás, ale až v Hollywoode by mohli podľa jej skutočného, pritom mladého života nakrútiť film. Určite by nenechal nikoho na pochybách, že **Andrea Coddingtonová (31)** je nielen obdivuhodne silná slovenská žena, ale aj úspešná, inšpiratívna mladá dáma, s ktorou sa však osud veru nemaznal.

ANICA ŠKODOVÁ

Čo rodáčku z Radošiny katapultovalo až na newyorský Manhattan, kde v súčasnosti žijete?

Do New Yorku som prišla po páde Dvojčiek ako zahraničná spravodajkyňa. Ani samej sa mi nechce veriť, že to bolo už pred deviatimi rokmi, keď som stála po prvý raz na Times Square. Otázne je, prečo som tu dodnes. New York ma na začiatku síce očaril, ale neplánovala som v ňom zostať. Ako zvyčajne, aj teraz sa potvrdilo, že iný je naplánovaný život a iný ten reálny. Takisto, ako aj New York nie je len nabýskaná filmová pozlátka plná limuzín, mrakodrapov, peňazí a slávy, ale rozhodne aj miesto, kde mladí obyčajne randia, rodiny piknikujú a takmer všetci behajú po Central Parku.

Práve vo Veľkom jablku, ako sa New Yorku hovorí, ste zažili jednu z najhorších rán osudu, tragickú stratu milovaného manžela

a otca svojich dvoch detí. Ako sa s tým dá ďalej žiť?

Nemám odpoveď ani radu. Ani sama pre seba nie. Možno sú to časy, ktorý otupuje bolesť, každodenná zaneprázdnenosť s deťmi alebo nádej, že s jeho životom sa ten môj a aj ich, predsa neskončil. Vždy som bola hráč. Patová situácia, do ktorej som sa na šachovníci svojho života dostala, ma ochromila, ale nezlomila. Aspoň dúfam. A slzy prenechám intimite svojej spálne. Mám dve úžasné deti - Saru a Marka, a keď mi jeden alebo druhý povie: „Mami, ľúbim ňu,“ som šťastná a v tom pocite nie je nostalgía ani bolesť. **Svoj príbeh ste pravdivo opísali v knižke Mal to byť pekný život. Neďávno ste na Slovensku**

Po odchode zo slovenského rádia brigádovala v New Yorku v podniku s rýchlym občerstvením.

FOTO: ARCHÍV A. C.

krstili ďalšiu. O čom je?

Moja nová kniha je opäť veľmi živý, bohatý príbeh, v ktorom prostredníctvom jedného obyčajného ľudského neobyčajné historicko-sociálno-náboženské udalosti, tradície a zvyky jednej ženy, rodiny, dokonca by som povedala, že celej generácie alebo spoločenstva. Dej knihy sa odohráva v rozpätí asi päťdesiatich rokov, na rôznych kontinentoch a je v ňom kus lásky, poznania, šťastia, vrtkavosti osudu, boja, nezodpovedaných otázok, sebaznávania, drzosti... Troška zo všetkého.

Hovorí sa, že osud nemožno zvrátiť. Hlavná hrdinka Sofia vo vašej najnovšej knižke Židovka, nad ním predsa len zvíťazila. Napriek tomu to nebude rozprávkové čítanie. Existuje reálna Sofia?

Áno. Židovka Sofia je skutočná osoba. Dovolím

si tvrdiť, že po mojom intenzívnom vypytovaní, v jej súkromí, duši a srdci nezostalo neodhalené miesto. Sofia má v sebe energický entuziazmus, obrovskú chuť žiť a celkovo pozitívnu auru. Jej život bol veľmi zaujímavý doteraz a som skutočne zvedavá, čo má ešte „nadelené“.

V Židovke prezentujete problémy „detí holokaustu“, teda ľudí, ktorí sa narodili po tejto tragédii. Žiaľ, mnohým sa zdajú tieto pohnuté, bolestné časy už vzdialené, pre niekoho až zabudnuteľné! Aj preto ste Židovku napísali ako isté memento, že sa tak nesmie stať?

Nie som v pozícii, z ktorej by mi prináležalo hodnotiť. Je však iné, keď sa o niečom učíte v škole, a iné, keď sa to dotýka priamo vás. Sofina mama bola v Osvienčime, kde jej upálili rodinu. Svoju výpoveď poskytla americkému režisérovi Stevenovi Spiel-

bergovi a ja mám kópiu nahrávky, ktorej originál je v archíve v Los Angeles. Poznám ju takmer naspamäť a napriek tomu emócie, ktoré jej spomienky vyvolávajú, sú veľmi surové. S veľkou dávkou citu a empatie som sa so Sofiou úplne stotožnila.

Váša mama, ktorá každý rok opúšťa Radošinu na niekoľko mesiacov a pomáha vám s deťmi v New Yorku, bola pri vašej prvotine tá, ktorej ste najskôr čítali, čo ste napísali. Bolo to tak aj v tomto prípade?

Nečítam jej to. Mamina doslova čaká na písané strany. A ja potom zasa netrpezlivo čakám na to, čo povie. Alebo počúvam za dverami jej izby, či sa smeje, alebo fňuká. Dobrým znamením je, keď pride s tým zamaskovaným „popodfúzo-vým“ úsmevom a s otázkou, či nemám ďalšie strany. Takže áno, všetko mnou napísané pre-

chádza rukami mojej mamy ako prvé.

Tak ako vo vašom súkromí, aj vo vašej tvorbe rezonuje veľa odhodlania. Ako a kedy píšete pri dvoch malých deťoch v tom hektickom New Yorku?

Nemám rada ľahké úlohy, ľahko dosiahnuté ciele a považujem sa za puntičkársky zorganizovanú. Keď k tomu pridám motiváciu, ambíciu a to, že pri dvoch deťoch sa môj spoločenský život znížil na rodičovské združenia, tak píšem po večeroch, nociach a kedykoľvek mi to ide. Nie je to naprogramovaná tvorba s deadlinom a so zisťujúcim zámerom.

Aj vo vašom druhom

románe Židovka sa potvrdí, že reportérsky duch je vám veľmi blízky. Neplánujete v budúcnosti svoj návrat k elektronickým médiám, ktorým ste sa venovali na Slovensku pred odchodom do USA?

Som vďačná za každú príležitosť. Oslovila som všetky žijúce osoby, ktoré vystupujú v Židovke, a tak je román podľa mňa hodnotnejší. Život je skutočne nevyspytateľný - tak na osobnej, ako aj profesionálnej úrovni. Novinárčinu, predovšetkým jej európsku podobu, zbožňujem a najdôležitejšie pre mňa je, aby za mnou bola poctivá, dobre urobená robota. To nikto nikdy neoklame. ■

Deti sú pre Andreu všetkým.

FOTO: ARCHÍV A. C.

FOTO: ARCHÍV A. C.

Osamelá v Amerike

Andrea odišla do Ameriky cez prázdniny pred deviatimi rokmi. Už si leto, zdokonaľiť sa v jazyku a trochu si zarobiť. Stretnutie s manželom Billom bolo veľmi prozaické. V to leto pracovala, či skôr brigádovala v jednom podniku rýchleho občerstvenia v centre New Yorku. Bill si tam zastavil cez prestávku počas náročného pracovného dňa v bankovom sektore. O ruku ju požiadal pri Niagarských vodopádoch. S manželom žili spolu päť rokov. Keď mala ich dcérka Sara tri roky a syn Marko len necelý ročik, Bill sa v New Yorku zabil na aute pri silnej zimnej poľadovici. Jeho rodina, Billova matka a sestra, sa po tejto tragickej udalosti o Andreu a deti prestali zaujímať... Andrei vždy najväčšími pomáhali jej rodičia z Radošiny. V New Yorku pracovala v médiách, ale aj v jednej z najväčších realitných kancelárií či v školstve. V ostatných dvoch rokoch pracuje výhradne ako prekladateľka a najnovšie aj ako autorka dvoch kníh.